

ADVENT 2. VASÁRNAPJA**A év**

1– 4 oldal

Olv.: Iz 11,1-10 – Róm 15,4-9 – Mt 3,1-12
 Keresztelő szent János bűnbánatot hirdet

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek!

A sötétségben világosságra van szükségünk, hogy tájékozódhassunk. Ezért hívogatjuk Jézust, aki a világ világossága, aki segít nekünk, hogy földi életünk során eligazodjunk és fölismerjük emberi kapcsolataink jelentőségét, fontosságát. Utakra is gondolhatunk, utakra, amelyen eljutunk egymáshoz. Az útépítés nagyon fontos, mert ezáltal kapcsolódhatunk be egy ország vérkeringésébe. E nélkül nagyon nehéz a kapcsolat.

Ezért hallatja hangját a próféta
 évezredekkel ezelőtt,
 ezért szól Keresztelő János utakról,
hogy eltaláljunk egymáshoz!

***Kérjük Isten kegyelmét,
 hogy elinduljunk azokon az utakon,
 amelyeken egymáshoz érkezünk!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Advent az Úrjövet ideje. Az Úr itt van! A kérdés az, hogy eljön-e hozzánk? Rajtunk múlik, hogy befogadjuk-e? Advent azt is jelenti, hogy az Úr el akar menni általunk mindenkihez.

***„Hirdessétek minden népnek:
 Elérkezett hozzátok az Isten országa!”***

Hogyan ismerhetik meg az emberek ennek az országnak ajándékait? Úgy, hogy vannak emberek, akik megismertetik velük azt a Valakit, akiben elérkezett hozzánk az Isten országa. Keresztelő János mondta azoknak, akik odasereglettek és hallgatták őt:

„Köztetek van, Akit nem ismertek!”

Vajon hányan ismerik Jézust? Az új szelek, amik fújdognak ma az Egyházban, arra hívják fel figyelmünket, hogy új utakat kell készíteni. 2000 esztendeje évről-évre, évenként talán többször is szó van ezekről az utakról. Mintha egyre kevesebben ismernék föl Jézust, aki közöttünk van!

A mi feladatunk Jézust megismertetni!

Figyeljünk az idei adventben arra az egészen új útra, amit a Szentatya apostoli buzdításában megfogalmazott. Ennek az új apostoli buzdításnak címe: ***Az evangélium öröme***. Új úton kell elindulni ahhoz, hogy egyre többen megismerjék ezt az örömet, megismerjék Jézust, aki az öröm forrása!

Menjetek el az egész világra!

A kommunista évtizedekben beszorítottak minket a templomok falai közé. Úgy-ahogy megengedték, hogy ott hódoljunk hitünknek. A hitet, a kereszténységet ostobaságnak tartották. A kérdés az, hogy képesek vagyunk-e ebből a bezártságból kiszabadulni, innen kimenni? A keresztények mintha ezt megszokták volna, ez kényelmes lenne. Ide bejövünk, kizárjuk a világot, itt lelki élményekben van részünk. Ezeknek az élményeknek örömeivel megyünk innen el. Félő, hogy még haza se visszük, a családjainkban sincs ennek hatása!

Európa kereszténysége nagy bajban van. Gazdasági, erkölcsi válság van Európában is. Az európai keresztények nem tudnak keresztény választ adni ebben a helyzetben, mert elkényelmesedtek. Minket, magyarokat is 20 évvel ezelőtt azzal kecsegtettek, hogy a nyugati világ jóléte hozzánk is megérkezik. Alig telik el pár esztendő és kiderül, hogy ez a nyugati jólét megroppant. Még mindig nagyon jól élnek, a nyugati világ annyira beleszokott a helyzetébe, a körülmények úgy elkényelmesítették, hogy nem képesek megújulni.

Azokra a kihívásokra:

amikor áldozatot kellene hozni, lejjebb kellene adni, el kellene fogadni,
hogy már azon a szinten nem lehet élni, mint ahogy éltek évtizedeken keresztül,
nem is biztos, hogy annyira anyagilag,
hanem oly mértékben szembesítették őket a keresztény értékek hatástalanságával,
hogy nem képesek megújulni. Nem képesek a jóléti gondolkodásukból kilépni.

Nem képesek tudomásul venni azt,

hogy vannak az életnek megpróbáltatásai, szenvedések, betegségek, olyan problémák,
amikre a jóléti állam sem tudja a megoldást!

Ez a világ a kényelme miatt nem képes tudomásul venni,

hogy az élethez hozzátartoznak a megpróbáltatások, a szenvedések, a gondok, bajok.
Hiába keresztény valaki, mintha nem lenne hozzá erkölcsi ereje.
Sőt, még mindig úgy gondolja, hogy pénzzel minden megoldható.

A Szentatya üzenetére, az evangélium örömeire hivatkozva egyetlen lehetőség:

Kilépni ebből a bezártságból és elvinni az evangéliumot másoknak! Misszió!
Egyház addig van, amíg misszionál! Az Egyház nem a templomok Egyháza!

Az Egyház küldetése:

***Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot!
Tegyetek kereszténnyé minden népet!***

Milyen ez a világ, amelyben élünk?

A Szentatya üzenetében azt mondja, hogy a globalizált individualizmus világában élünk.
Az individualizmus globalizálódott. Azt jelenti: ez a világ elembertelenedett, elidegenedett, idegenek vagyunk egymásnak. Képtelenek vagyunk elfogadni, hogy egymással közösségben kell lennünk, függetlenül attól, hogy kinek milyen az ideológiája, ki hogyan gondolkodik.

A mi utunk:

Vigyünk el Isten országának üzenetét az embereknek, akik elidegenedtek egymástól!
Lehet, hogy mi is elidegenedtünk tőlük.
Nem vagyunk képesek üzenetünkkel köztük élni, szólni hozzájuk.

Kényelmes: nem szólok, nem szólok bele semmibe, élem a magam életét és egymástól egyre távolabb kerülünk. Ez már nem emberi élet. Vagy egymással közösségben vagyunk, vagy nincs is emberi életünk! Ez globalizált individualizmus. Márpedig:

Isten egymásnak szán bennünket!

A pápa ebben az üzenetében a másik hibaforrást is megnevezi: ez a gazdasági egyenlőtlenség. Az erős, aki gazdag, aki szegény az erőtlén. Amíg valami nem történik ezen a téren, addig az Isten országának vérkeringéséből kikerülünk, vagy bele se jutunk. Az európai világnak talán itt van a legnagyobb felelőssége. A kereszténység innen Európából indult útjára.

A kereszténység mintha nem tudna szólni ahhoz a világhoz,
ahol ez az egyenlőtlen verseny zajlik,
ahol a gazdagok azt tehetnek, amit akarnak, a szegények meg kiszolgáltatottak!
Ez a helyzet egyszerűen kizár az Isten országából!

Készítsétek az Úr útját!

Ne csak emlegessük Keresztelő Jánost! Egyszerű dolog az, hogy fölolvassuk az evangéliumot, idézzük Keresztelő János prédikációját, hogyan reagáltak az ő szavaira. Meghallgatjuk és hazamegyünk. Életellenes magatartás lenne, ha megelégednénk ezzel!

***Krisztus eljött és utat épített hozzánk!
Tőlünk azt várja, hogy építsünk utat, Krisztus útját másokhoz,
hogy ez a világ valamit megsejtsen Isten országából!***

Új szívet kapjunk az Istentől! - ahogy hallottuk az evangéliumban. Isten vegye ki a szívünket és adjon meleg szívet nekünk. Tudjuk egymást testvérként elfogadni függetlenül attól, hogy ki hogyan gondolkodik. Legyen szívünk egymás számára, hogy a legkülönbözőbb gonddal, bajjal küszködő emberek megtapasztalják közelségünket.
Ezek a tettek azok, amik kivezetnek bennünket innen, ebből a templomi térből!

A Szentatya az európai kereszténységgel konfrontálódik, amely életidegen. Egyre inkább azok felé fordul, akik érzékenyebb szívvel hangolódnak a misszióra, az Egyház küldetésére. Különben egymástól távol élünk megnyugodva, hogy tudunk imádkozni. Eljövünk egyre kevesebben vasárnap a templomba, aztán meghalunk. Mi lesz, amikor utunk végére érünk? Egy testvérünk halála előtt azt mondta: *Atya, megadtam magam a szeretetnek!* Itt kezdődik minden! Az ember megadja magát, rádöbben, hogy egyikünk sem élhet önmagának. Egymás felé kell elindulnunk. A világ javai nem egyeseké, azok közkinccsek. Isten országa ezek által valamiképpen megjelenik! Ebbe a vérkeringésbe csak általunk juthatnak el az emberek!

A Szentatyával való találkozásomkor meglepő volt, hogy a szentmise elején nem volt bevonulás, nagy menet. A pápa egyedül jött ki a sekrestyéből, megállt középen, fejet hajtott az oltárnál, az Oltáriszentség felé és elkezdődött a szentmise. Azt éreztem, megjött a pásztor övéi közé, mindenki érezte, hogy valóban közénk jött! Ez a stílus, ez a szemlélet az Úr útja! Tudunk-e ilyen módon élni a világban, találkozni az emberekkel? Hinni, hogy minden egyes találkozásban, amikor ember figyel a másik emberre, akkor új életek születnek!

Ez már betlehemi élet, ez már új kereszténység!

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek!

Kérjük Isten segítségét, hogy elinduljunk ezen az új úton! Igyekszünk az embereket becsalogatni ide a templomba, de sajnos nem sikerül, nem jönnek. Akik itt vannak, azoknak azt kérjük, hogy Isten a kemény szívüket tegye puha, meleg szívvé. Úgy menjünk el innen utunkon az emberekhez, hogy átalakult a gondolkodásunk, a szívünk, lelkünk!

Mi Atyánk...

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek!

A Szentatyával való találkozásom alakmával beszéltem a Máltai Szeretetszolgálatról, az Irgalmas Rendről és átadtam egy kicsinyke máltai szentolvasót, az egytizedest. Kezébe vette, nézegette, rám nézett és azt mondta: imádkozzunk egymásért. Ezek közhelyszerűnek tűnő szavak, mert hívó emberek búcsúzáskor általában mondják egymásnak. Amit utána mondott az nagyon mélyenszántó volt. Azt mondta: közösek a terheink! A szegények és betegek gondja! Köszönöm, amit a magyar szegényekért és a betegekért tettek. Látható, a Szentatya hatalmas terheket hordoz!

Közösek a terheink, a szegények, a betegek terhe és ezek a terhek a világ minden pontján azonosak!

Itt Európában ezen el kell gondolkodni, mert úgy tűnik, hogy Európa családfája kiszárad. Ez azt eredményezi, hogy egyre nehezebben oldhatja meg ezeket a gondokat. Eddig a jóléti Európa különösen a betegekről való gondoskodást magas szinten látta el. Ma ez egyre csökkenő nívó, mert már nincs rá elegendő pénz. Ez tovább csökken, mert Európában nem születnek meg a gyerekek. Gondoskodni szegényekről, betegekről csak abból a pénzből lehet, amit az emberek megkeresnek, amit adóban befizetnek. Ez Európában egyre nagyobb gond lesz. A világ más pontjain ez a gondoskodás sokkal alacsonyabb szinten történik, de sokkal emberibb és ez a lényeg. Tudjuk, hogy a szegénynek nem csak az a néhány forint kell, hanem az, hogy valaki odafigyel rá! A betegnek is, hiába biztosítunk számára minden jó körülményt, ha emberi kapcsolatunk nincs azzal a beteggel, akkor majdnem kilátástalan a helyzete.

A világ szegényebb országaiban ez ma még egyértelműbb. Ott még tudják azt, hogy az embernek jobban a másik emberre van szüksége. Nincs sok nekik, amivel kiváltják önmagukat. A jóléti világ pénzen váltja ki magát, elidegenedik, éli elszigetelten a maga életét. Egyszer csak rádöbben arra, hogy egyedül is marad. Önmaga szigetelődik el és rádöbben arra az ijesztő hiányra, hogy senkim nincs. Egyszer csak a feleségemnek sem vagyok fontos, a férjemnek sem vagyok fontos, 20-30 év múlva megunják egymást. Ez az élet?

Szentatya azt mondta: közösek a terheink, a szegények, betegek terhe! Gondoljunk erre, mert ezek valóban közös terhek, ha akarjuk, ha nem, mert segíteni kell! Nem tudjuk kivonni magunkat! Nem mindegy, hogy hogyan és milyen lélekkel tesszük! Isten áldjon meg bennünket!

Krisztust vigyük haza a családtagjainknak, munkatársainknak és a világba!

+ Á L D Á S +